

Written by - முனைவர் சு. சுவாமிநாதன், இணைப் பேராசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

கவிஞரின் ஆழ்மனக் கடலில் நிகழ்ந்த அதிர்வில் மலேஷியாந்த அலை வீச்சே கவிதைமொழி. ஆழிப் பேரலையாய் கவிஞரிடமிருந்து வளரிப்பட்டு வாசகனை தமவசப்படுத்தும் ஆற்றல் கவிதைக்கு உண்டு. கவிதை மானுடத்தின் ஈரத்தலைமெல்ல தம்மென மொழிகளால் கசியச்செய்யும். தவேபைப்பின் இரத்தத்தையும் கசியச் செய்யும். இரத்தக் கசிவினுள் மானுடத்தின் அடிமசைச் சங்கிலிகளின் கண்ணிகள் நகிழ்ந்து அவிழ்படும் ஓசையைக் கேட்கமுடியும். கவியின் மனதில் கன்னலப்பட்டு கருக்கொண்ட நிகழ்வு / அனுபவங்களின் மொழியே கவிதையாகிறது. கவியின் மனச்சட்டகத்தலைப் பொறுத்து வரக்கப்படும் கவிதைகள் கவிக்கு கவி வறேபடும்னின் அதுமிகையல்ல. தமிழ்ச்சியின் எஞ்சோட்டுப் பண்ணோ முழுமையும் மானுட ஈரம் கசிந்து பெரும் வளங்கள் காடாய் காட்சியளிக்கிறது.

“எஞ்சோட்டுப் பண்ண” தமிழ்ச்சியின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பாக அமைகிறது. முற்றிலும் தன்னசைச் சூற்றியே நகரும் இக் கவிதைகள் அப்பா, அம்மா, அப்பத்தா, தோழி, அக்கா, காமாச்சிப்பாட்டி, சிலம்பாயி, சதே தீர் சித்தப்பா, சித்தி, முடியனார் க்கிழவி, கொத்தனார் பாக்கியம், கச்சம்மா, கருப்பையா, கழந்தை வலை ஆசாரி எனும் மனிதச்சித்திரங்களோடு தமக்கிருந்த அன்பை, அவர்கள் தம்மீது கொண்டிருந்த

Written by - முனவைவர் சூ. சலல் வகூமாரன் , இணலைப் பரூசிரியர் , தழிழியல் துறலை, அணணாமலைபைப் பல்கலைக் கழகம் , அணணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

அன பலை கவிதலையில் பரிமாறுகிறதூ.

கவிதலையில் ஓவ்வொரு மனிதனும் மாணுட ஈரத்தலை நசேமாய் கசிவிப்பதூ என்னமலூ அருவிநீ ரின காளிரச் சியாய் உள்ளுணரச் செய்கின்றதூ. கவிதலையில் உலாவும் மனிதர்கள் கல்வியின் மலம் சட்டசுமங்களலை கற்றுக் கலள்ளாத, மனதில் கபடமற்ற, உண்மலயான அன பலை ஓளிரச் செய்பவர்களாக காட்சிப்படுகின்றனர். நலூசில் ஈரம் கசியும் அந்த மனிதர்கள் குறித்த காட்சிப்படிமங்களின் வழியாக தமிழ்ச்சியின் மாணுட ஈரமும் நம்மலை கவர்கின்றன. இது ஓருநிலலை.

இன்னொருபுறம் தீ ப்பெட்டி பலன்வண்டூ, கம்பங்கழி, பனநூங்கூ, பதனீர் , பபெர் எழூதிப்பார்த்த நலூபிலிங்கம் மரம் , சினலை வபிறறலூடூ மயேந்த சிவப்பி, ஆலமரம் , கனகாம்பரம் , கலரப்பிந்தி, அணில் , வணைகலச சமெபூ, பாம்படம் , மாரகழி காலலையின் பிசணிப்பி , மரூதாணி விரல்கள் , காத்தூ கரூப்பூ, மயிற்பீலி, பரண , பலாங்கல் , திண்ணலை, கலைக்கடிகாரம் , வளலயல் , கிளி, சாமியாகிப்பலான தங்கச்சிப்பாப்பா, சலைகிள் என கவினூரின் வாழ்வலைக் கலூண்டூ சலூலூத்திய பலவூம் கவிதலையை சுவீ கரித்தூ நிற்கின்றன.

இவலை வாழ்வியல் , வட்டாரம் , இனவரலையியல் , பூழங்கூ பலூட்கள் , பண்பாட்டுக்கூறுகள் , நினலைவூகள் என்பவலைகலூடூ மூக்கியத்தூவம் பறூகின்றன. மலூமம் மாணுடம் , மாணுடத்தலூடூ தலூடர்பூடலயை மறேசூட்டிய பறவலைகள் , விலங்கூகள் , மரங்கள் , பலூட்கள் , உணவூ, உணர்வூ எனும் இவ் இரூமலயைங்களும் தமிழ்ச்சியின் கவிதலைகளின் உயிரசக்தியாக விளங்கூபவலை. எனினும் ஊடாகவலே இவலயல்லாத வறூ சில கவிதலைகளும் இடம் பறூறிரூப்பதூம் கவனத்திறகூ உரியவலயலே ஆகூம் . இங்கூ கலலைனலைப் பறறி ளர் னலூட் ஃபிஷர் “ஓரு கலலைனூக இரூக்க வணேட்டுமாலால் அனூபவத்தலைப் பறறிப்பிடித்தூ நினலைவாற்றலாக உரூமாற்றூவதூம் நினலைவை உணர்ச்சி வலளிப்பாடாக பலூரூளலை வடிவமாக ஆககூவதூம் இன்றியமலயாதாகூம் . ஓரு கலலைனூககூ உணர்ச்சிப்பலூககூ மட்டுமலே ளல்லாமாக ஆகிவிடாதூ. அவனூககூ தன தலூழில் தலூரியவூம் வணேட்டூம் அதலைரசிக்கவூம் வணேட்டூம் . ளல்லா விதிகலயலும் திறமலைகளலயலும் வடிவங்களலயலும் மரபூகளலயலும் அறிந்திரூக்க வணேட்டூம் . அதன் மலூலம் கட்டுக்கடங்காத விலங்கான இயற்கலயலை அடக்கி கலலையின் கட்டுப்பாட்டிறகூ உட்புத்த மூபியூம் . (கலலையின் அவசியம் , பக் - 10,11) என்பதூ மூக்கியமாலனதூகிறதூ. இதனலை தமிழ்ச்சி தன கவிதலைககூள் திறமலயாக கலயாண்டிரூப்பதலை பாரக்க மூடிகிறதூ.

வாழ்க்கலை என்பதூ ஓவ்வொரு நூளும் பூதிய பூதிய உறவூகளால் நலூயப்பட்டுக் கலூண்டலே இரூப்பதூ. அதற்கூ மூபிவன்பதூ மரணமலயூகூம் . நலூயப்பட்டும் உறலின் இழலைகளில் இரூந்தூ நாம பல நலூங்கலில் மீ ள மூடியாதபடிககூ பின்ப்பட்டு விடூகிறலூம் . கூறிப்பாக பிறந்தூ வலர்ந்த ஊர் , அல்லதூ இளமலயில் நலூநாட்கள் ஓரூவர் வாழ்ந்த நிலமூம் அங்கூள்ள பிறயாவூம் ஓரு மனிதனலை பலூரிதூம் வசீ கரித்தூ

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகும்பாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

விடுகிறது. எனவே பின் நாளில் பணிநிமித தமாகவோ அல்லது பணை ணைப் பொறுத் தமட்பில் மணமுபித் து இன்னொரு இடத் திற்கு குடிபுகும் போதோ நிகழும் இடமாற்றத் தாலோ ஏற்படும் நிலம் உள்ளிட்ட பிற மாற்றங்கள் யாவும் ஒரு மனிதனுக்கு இயல்பின் மூரணாகத் தரிகிறது. எனவே மனம் இளமகை காலத் தை நோக்கி விரகிறது. அக் கால பழக கவழக கங்களோடு இக் கால பழக கவழக கங்களை ஒப்புமை சயெத் து பாரத் து புதிய வாழ்வை அங்கிகரிக்கத் தயங்குகிறது. பழமை நினவைகளின் அடக்குகளில் இருந்து மனம் பிரிய மறுக்கிற போது ஏற்படுகிற வலியிலும் கட்ட கவிதகைகள் உள்ளிட்ட கலைப் படபைப்புகள் பிறக்கின்றன. இதனை தமிழ்ச்சித் தன் கவிதகைகளில் இப்படியாக பதிவு சயெக் கிறார்.

“பரோந்து இரசைச் சலில்
சலிடாகவும்
தொலகை காட்சிப் பட்டிகளால்
அஜீ ரணித் தும்
கணிப்பொறி வபிவங்களில் முகம்
தொலதைத் தும்
கட்டபுழ வாழ்க்கையில்
முடமாகியும்
நகரத் தில் தொலதைத் த என்ன
நடு இரவு உறக்கத் தில்
சிரிக்க வதைத் து
மீண்டும் கண்டெடுக்கும்
சிறுவயதில் நான் சகேரித் த
தீ ப்பட்டிப் பொன் வண்டாய்
என் பிறந்த ஊர் நினவை”

(எஞ்சோட்டுப்பணை, ப- 45)

இங்கு பிறந்த ஊரின் முக்கியத் துவத் தை பதிவு சயெய்யும் இன்னொரு கவிதயைான “நீள் ஓட்டம்” தொங்கும் பபிக்கட்டுகளிலோ, இறங்கி ஏறும் பபிக்கட்டுகளிலோ, பயணம் சயெத் து எனதபீர் திண்ணைப்பபிக்கட்டுகளைத் தடேப்போக வணேட்டும் எனும் வரிகள் ஊரத் திண்ணையின் முக்கியத் துவத் தை பிரபலயப்பட்டுத் துகிறது.

மானுட வாழ்வை அல்லது இந்த உயிரினச் சமூகம் சிறப்பாற வாழ்வதற்கு மானுடமனதிலே நசேம் எனும் ஈரத் தின் பகிர்வுத் தவேயைய இரூக்கிறது. அதனை தமிழ்ச்சித் தான் வாழ்ந்த சமகால மனிதர்களோடு கொண்டிருந்ததின் அடயைாளமாகவும், அம்மக்கள் கவிஞரோடு அன்பை பகிர்ந்திருந்ததின் அடயைாளமாகவும் இந் த கவிதை ஆக்கம் நிகழ்ந்திருப்பதை உணர்தலை எளிது. இந் த அன்பு பரிமாற்றம் என்பது தாய், தந்தை, என்ற இரத்த சம்பந்தப்பட்ட உறவுகளைத் தாண்டி சாதி, மதம், பொருள், வர்க்கம், என்ற பாகுபாடுகளையும் கடந்து வறண்ட நிலத்தில் பாய்ந்த நீராய் உள்ளிழுத்துக் கொள்வதோடு கால நகர்வில் எங்கும் வளெளக்காடாய் காட்சி அளிப்பதைப் போல அன்பெனும் பரேற்றுகவிதை எங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது. பிற உயிர்கள் மீது கொண்ட கரிசனத் தை வள்ளலார்,

“வாடிய பயிரகைக் கண்டபோதெல்லாம்
வாடினனே பசியினால் இளைத்தே
வீட்டுதோற்றிந்தும் பசியறாதயர்ந்த
வற்றாரகைக் கண்டுள்ளம் பதைத்தனே”

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகூமாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

நீ டிய பிணியில் வருந் துகின் றரோர் என
நரே உறக் கண்டுளந் துடித் தனே
ஈடின் மானிகளாய் ஏழகைளாய் நடுஞ்சம்
இளதைத் தவர் தமகைக் கண்டே இளதைத் தனே”
(பிள்ளைப் பெருவிண்ணப்பம், பா-1)

என்று கஹுவார். இந்த உயிர்க் கோட்பாட்டை உயிர்த்துவமாக தமிழ்ச்சியின் கவிதைகள் முன்மொழிகின்றன.

இத்தொகுப்பின் முத்தாய்ப்பான எஞ்சொட்டுப் பணை கவிதை,

“எனக்காக வலெலக்கட்டிகள்
முடிந்தே இருக்கின்ற
உன் சட்டகைகள் இரண்டிலும்
நிரந்தரப் பழுப்புகு
கறையடிந்திருக்கும்” (எஞ்சொட்டுப்பணை, ப- 77)

“நான் மாடியிலும்
நீ ஊர்க்கோடியிலும்
வசித்தாலும் வரக்கச் சாலகைகள்
பிரவசீத திராத
என் குழந்தமலை நிலவின்
முதல் தோழமசைச் சுவடும் நீ ” (எஞ்சொட்டுப்பணை, ப - 80)

என்பதுமாய் நீ ளும் கவிதை இருவரையும் காலங்கள் பிரித்து வைத்திருந்தாலும் ஊரில் நடப்பெறும் மாசித் தரே திருவிழாவில் மாவிளக்கு நரேத்தில் சந்திக்கச் செய்வதை நினவைபடும் துகிற்து. குறிப்பிட்ட தரேத் திருவிழாவில் சந்திப்பு நிகழாமல் குறித்து மாவிளக்கு போட வந்த தோழியின் மகளிடம் விசாரிக்க நான் காவது பிரசவத்தில் அவள் இறந்த நிகழ்வறிய என மனத்தரேன் கடயைணி கழன்று மகளின் மாவிளக்கில் புதறந்து போனது என்பதாய் தோழியுடனான அன்பை, நரெக்கத்ததை பகிர்கின்றது இந்த கவிதை.

“முடியனஶரக் கிழவி” பற்றிய சித்திரமும் மனக்கண்ணிலிருந்து நீ ங்கா அன்பின் பரேஶறாய், தியாகத்தின் திருவுரவாய் நம் முன் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது.

“முழுக்க அம்மை வந்து
எனக்கு
மஶன்று தண்ணீர் விட்டவாடன
முத்தாலம் மனக்குத்
தீ ச்சட்டி எடுத்த
அக்கிழவி
உதிர்ந்து விட்ட
என் கஶந்தல் வளர
ஊருக்கொரு
வைத்தியம் கட்டேவந்து
நான் கறந்து மாதங்கள்
நல்லண்ணெய் முழுக்காட்டி

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகும்பாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

பிடறி ஈரம் காயச

சாம் பிராணி காட்டிப்

பின்

பாண்டிமுனி கோயிலுக்கும்

தன் முடி எடுத்துத் தாய்” (எஞ்சோட்டுப்பெண், பக் - 98, 99)

ஆக இதற்கையதாய் தோகும்பில் இடம்பிடித்திருக்கும் மனிதச் சித்திரங்கள் யாவும் அன்பை கையளிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. “கவிதை என்பது பனித்துளி போல தன்னளவில் முழுமையாகவும் ஈரமும் வசீ கரமும் கொண்டதாகவும், தனக்கும் பரிய உலகைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள் ஜென் கவிஞர்கள்” (உலக இலக்கியப் பரேரகைகள், ப- 190) எனும் எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் கருத்தும் இங்கு சிந்தனைக்கு உரியதாகிறது. மேலும் தமிழ்ச்சியின் கவிதைகள் அக்கால கிராமத்துப் பண்பாட்டை, வாழ்வியல் முறையை, வாழ்வியல் நெறியையும் புலப்படுத்துகின்றன. சில கவிதைகள் இவகைகளை இக்கால வாழ்வியலோடு ஒப்புமையைப் படுத்தி சலித்துக் கொள்வதையும் பார்க்க முடிகிறது.

“வரகை” என்ற கவிதை காலையிலிருந்தே அன்று வீட்டிற்கு புதிய கணினி வருவது குறித்த கவிஞரின் சந்தோசப் பகிர்தலை வளிப்படுத்துவதோடு கணினியை எங்கு வகைகலாம் என்றும் இடம் தடும் படலத்தையும் பசீக்கொள்கிறது. கவிதை இறுதிப்பகுதியை எட்டும் தருணத்தில்

“சற்றுப் பழசாகிவிட்ட

திரசைச் சீலகைகளை விலக்கிச்

சன்னல்களைத் திசு தட்ட

அதன் சட்டத்திலிருந்து

அதனோடு சரேந்து விழுந்த

மலிதான இலவம்பஞ்சு

மதத்தை போலிருந்து

நதை நாக் கட்டை

அணிலின் கோடுகளுக்கும்

அழகான கதை சொன்ன

அப்பாவின் நினவைவோடு

கையிலெடுத்த

அந்தக் கணத்தில்

கணினி வரப்போகும்

சந்தோஷம்

முழுவதுமாய்க்

காணாமல் போயிருந்தது” (எஞ்சோட்டுப்பெண், பக் - 101, 102)

என்பதாக முடிவாகக் கொண்டு வருகிறார். இங்கு அணிலுக்கும் நரேந்த சிரமமும், அணில் குறித்த அப்பாவின் கதையின் நினவைமாய் கணினியின் சந்தோசத்தை துடதைத் தெரிந்து விடுகிறது. இங்கு கவிஞரின் மனம் எதில் லயித்துக் கிடக்கிறது. எதற்காக ஏக்கம் கொள்கிறது என்பதை அடையாளம் காண்கிற போது இன்று மதெதப் படித்தவர்களிடம் காணப்படக்கின்ற பொருள் சார காதலை விட கிராமத்து மனிதர்களின் உயிர்க் காதலையே தமிழ்ச்சி தன் கவிதையில் நிலை நிறுத்துவது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகும்பாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

மலேம கதவுகளின் குணாம சங்க கள் குறித் து பசேம “பசோத மொழி” கவிதையும், பொயத் துப் போன விளசை சலபை பசேம “பொங்கல” கவிதையும், விவசாயியின் நிலை அன்றும், இன்றும், என்றும் ஓரே மாதிரி தான் என்பதை நினைவுபடுத்தும் விவசாயியின் தலால் வியபை பசேம “பரெங் காயம்” கவிதையும், பாதங்களை பாதுகாப்பது குறித் த மருத் துவத் தொழில் நுட்பத் தபை பசேம பாரம் கவிதையும், சமயக் கரிசனத் தபை பல்படுத்தும் “பதிலிருக்கா” கவிதையும், தந்தையின் ஈடுசெய்ய இயலாத இழப்பை ஒப்புச் சொல்லிப் பசேம அழுகை (ஒப்பாரி) கவிதையும், பாமரர் பலருக்கும் பலவிதமாய் பணிவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் தரே தலபை பசேம “பொழப்பு” கவிதையும் என பல கவிதகைள் முத்தாய்ப்பான கவிதகைளாகவே திகழ்கின்றன.

ஓரூ பணெண்ணின் வாழ்வினை திருமணத்திற்கு முன்பின் என பிரித்தறிந்து திருமணத்திற்குப் பின் ஓரூ சலங்கயை இயல்பாக கட்ட முடியாத அல்லது கட்டிக் கொள்வதிலிருக்கின்ற சிரமத்தபை பற்றிப் பசேம “புதயைல்” கவிதை சலங்கயைபோடும் கவிஞரூக் கிருந்த நரூக் கத்தபை பறசாற்றுவதோடு பணெண்ணியம் சாரந்தும் சிந்திக்கக் கூடியதாக விளங்குகிறது.

“வாழ்ந் திருந்த கணங்களைத்
தன்னுள் கோர்த்து
வதைத் திருக்கின்ற
அந்தச் சலங்கயைபை
பரணிலிருந்து சும்மை
நீக்கி எடுக்க வேண்டும்.
அடுத்த ஞாயிறோ
மற்றுமொரூ
அவசியமானதாயிருந்து பின்
அர்த்தமற்றுப் போன வேறொன்றோ
அதன் மீது அமரந்து விடும் முன்” (எஞ்சோட்டுப்பணெண், ப- 127)

பணெண் எழுத்து என்றாலே பணெண்ணியத்தின் குரலதைத் தடுவது இன்று வழக்கமாகி விட்டது. அதுவும் தீவிரவாதப் பணெண்ணியம் சாரந்த கவிதகைளோ கதகைளோ ஓரூ தொகுப்பில் கண்பிப்பாக ஓரூ சிலவேனும் இரூந்தாக வேண்டும் என்பதும் பல பணெண் எழுத்தாளர்களின் மனநிலையாக இன்று இரூக்கிறது. அதுவே அவர்களாகான அங்கிகாரமாக அவர்கள் வரித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தமிழகப் பணெண் கவிகளில் ஓரூ சிலர் இதன் தீவிரத்தை அங்கிகரிப்பதாக தெரிவதில்லை. மட்டுமல்லாது இவர்கள் குடும்ப அமைப்பினை / உறவினை வலிந்து சிதகைக் கவிரும்புவதில்லை.

சக்திஜோதி, வணெண்ணிலா, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்பியன், உள்ளிட்டோர் இதில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். இவர்களின் படபைப்புகளில் ஆணாதிக் கமும், பணெண் விடுதலையும் பசேபட்டாலும் அதில் இயல்பும், மிதவாதமும் தலதைக்கி நிற்பதைக் காணலாம். இந்த சாராம்சத்தில் பார்க்க வேண்டியதாக தமிழ்ச்சியின் “அசயை அஹ் சல” கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த கவிதை ஓரூ குடும்பத்தில் ஆணெண் சீற்றம் தபைக் கலாய் நிறக்கிக் து எதிர்கொள்ள இயலாது போகும் ஓரூ பணெண்ணை அவளின் குழந்தை மகம் சரிசெய்து விடுவதை காட்சிப்படுத்துகிறது. ஓரூ துன்பத்தை இன்னொரூ இன்பம் வந்து சமன் செய்யும் வாழ்வினல் தத்துவத்தை பணெண்ணியக் குரலாக அல்லாமல் பதிவு செய் திருப்பதை பார்க்க முடிகிறது.

Written by - முனவைவர் சு. சலெவகும்மாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

“பெருமபிச சின்

சுடநாத துருத்தி
வீ டவெகும் கருஞ்சீ ற்றமாய்ப்
படமடெுத்து
இறநைந்து கிடக்கும்
விஷம் துப்பி.
பல் பதியப் பரவும்
பயத்தின் பரபரப்பில்
ஏறும் நீ லம்
பாரித்த திணறலுடன்
விக் கித்து வாழ்வின விளிம்பில்
அக் கணத்து அவள்
தநெித்த நசுசு பெருக்கித்
துடதை து நிமிர
விரித்த பிச சரமாய்க்
கும்பந்தை தாவுகையில் நஞ்
சினசைச் சீ ரணித்த
களைப்பின் வளெுப்போடும்
நலிந்த புன்னகை ஓட்டி
நாளைய ஓட்டத்திற்காய்
இக் கணத்து அவள்” (எஞ்சோட்டும்பெண், பக் - 138, 139)

“கவிதை என்பது நீர் நிலையை நாடிவரும் பறவகைகளை வடிகக்கை பார்ப்பதனைப் போன்றது. எந்தப் பறவகை எப்போது சிறகடித்து மலேலே போகும், எது தர இறங்கும் என்று திரியாது. எவ்வழியே இப்பறவகைகள் வந்தன. எதையெல்லாம் தாண்டி வந்திருக்கின்றன என்று புரியாது. எல்லாப் பறவகையும் ஓரே வானில் பறக்கின்றன என்றாலும் எந்த இரண்டும் ஒன்று போலிருப்பதில்லை. பறவகைகள் வானில் பறக்கையில் அதன் நிழல் நீரில் மிதந்து சலெக்கிறது என்பது போல அறிந்த அறியாத வித்தகைகள் கொண்டது கவிதை. அங்கே சொற்கள் சிறகடிக்கின்றன. கரணத்து போகின்றன. நிமிர்ந்து எழுந்து உள்ளார்ந்த இசையைப் பாட்கின்றன. கனவகை உருவாகக்கூகின்றன”. (எஸ். ராமகிருஷ்ணன், உலக இலக்கியப் பரேரகைகள், பக் - 189, 190) என்பது போல தமிழ்ச்சியின் கவிதைகளும் பல்வறே நினவைடக்குகளிலிருந்து சிறகடித்து தரையிறங்குகின்றன. எனினும் அதனுள் மாணுட ஈரம் மட்டும் எவ்வித வறேபாடும்பெண் கசிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

E.mail: mugadu.kumaran@gmail.com

*0000000000000000 :- 00000000 00. 00000000000000, 000000 000000000000, 000000000 00000, 000000000000 000000000 000000, 0000000000 00000 - 608002 -